δὲ ἐνδιαμέσους ὑποφορεῖς ἐκ θολίσκων διὰ σκιρροκονιάματος, ἀπεχόντων κατὰ 0,25 μ. ἀπ' ἀλλήλων καὶ ὡπλισμένων διὰ σιδηρῶν ῥάβδων τὸ ἄνοιγμα τῶν σιδηροδοκῶν δύναται νὰ φθάσῃ 3,50 μ.· κατὰ τὸ ἄλλο, ἡ ἐκ σκιρροκονιάματος πλὰξ, πάχους εἰς τὸ μέσον ἕως 0,10 μ., στηρίζεται ὠτιδοειδῶς σχ. 7. καὶ 8 ἐπὶ τῶν κάτω πελμάτων τῶν σιδηροδοκῶν εἴτε ἐπὶ καταλλήλων προεξοχῶν τῶν τοίχων καὶ τῶν ἐπιστηλίων· εἶναι ὡπλισμένη διὰ πλησίον ἀλλήλων τιθεμένων σιδηρῶν ῥάβδων, αἵτινες εἰς μὲν τὸ μέσον τῆς πλακὸς λαμβάνουσι τὸ σχῆμα τῆς ἀλυσσοειδοῦς γραμμῆς, κατὰ δὲ τὰ ἄκρα ἀνέρχονται μέχρι τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῆς πλακὸς καὶ ἐκεῖ περιελίσσονται καὶ στερεοῦνται ἰσχυρῶς καὶ δι' εἰδικοῦ μηχανισμοῦ εἴτε ἐπὶ τῶν ἄνω πελμάτων τῶν σιδηροδοκῶν (σχ. 7) εἴτε ἐπὶ καταλλήλων ἐγκαρσίων ἐλασμάτων α (σχ. 8), στρεφομένων ἐπὶ τῶν τοίχων ἢ στηλῶν δι' ἀγγύστρων κλπ. Ἕνεκα τῆς στατικῆς καταλλήλου τοποθετήσεως τῶν σιδηρῶν ῥάβδων, ὧν αἱ ἀποστάσεις ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος τῆς πλακὸς διερχομένης ὁριζοντίου αὐξομειοῦνται συμφώνως περίπου μὲ τὴν αὐξομείωσιν τῶν ῥοπῶν κάμψεως, ἡ πλὰξ αὕτη εἶναι ἡ οἰκονομικωτέρα πασῶν καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς σιδηροπαγὴς δοκὸς ἴσης ἀντιστάσεως. Τὰ κατὰ τὸ δεύτερον τοῦτο εἶδος κατασκευαζόμενα δάπεδα δύνανται νὰ παρουσιάσωσιν ἄνοιγμα μεταξὺ τῶν σιδηροδοκῶν μέχρις 6,50 μ. εἶναι δὲ καὶ ἐλαφρά, πυρασφαλῆ, δύσηχα καὶ ἰσχυρά, καθόσον δάπεδον ὑπολογισθὲν διὰ κινητὸν φορτίον ἐκ 400 χγ/μ καὶ φορτωθὲν εἰς τὸ μέσον ἐπὶ ἑνὸς τετρ. μέτρου διὰ 3540 χγρ παρουσίασε βέλος μόνον 7,5 χιλιοστῶν, ἄνευ παραμικροῦ ῥήγματος καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ μορφὴν ἐντελῶς, ἅμα τῇ ἄρσει τοῦ φορτίου. Ἐν γένει δὲ οἱ ἐπίπεδοι οὗτοι θόλοι συστήματος Koenen προσομοιάζουσιν ἐντελῶς πρὸς τοὺς ἐν Θήρᾳ κατασκευαζομένους ἐπιπέδους θόλους ἐκ καθαρᾶς θηραϊκοκονίας ἀνοίγματος μέχρι 6,00 μ, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι κατὰ πολὺ ἰσχυρότεροι τούτων ἕνεκα τῆς χρήσεως τοῦ σιμέντου καὶ τῶν σιδηρῶν ὁπλισμῶν.

3. *Σύστημα τοῦ Wayss*

Αἱ κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο κατασκευαζόμεναι ἐπίπεδοι θολοειδεῖς πλάκες στηρίζονται ὡς καὶ αἱ τοῦ Koenen ἐπὶ σιδηροδοκῶν ἀπεχουσῶν 3,00 — 6,50 μ. ἀλλήλων, ὁπλίζονται δὲ μεταξὺ τῶν ἀνοιγμάτων διὰ ὁπλισμοῦ συγκειμένου ἐκ τριῶν σιδηρῶν ῥάβδων, ἐξ ὧν ἡ μὲν μία α, κεκαμμένη κατὰ τὸ μέσον ὡς δεικνύει τὸ κάτωθι σχῆμα, διήκει ἀπὸ τῆς μιᾶς δοκοῦ

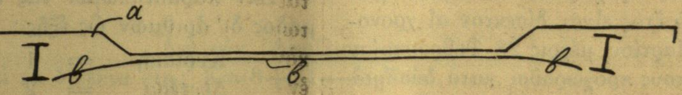

εἰς τὴν ἑτέραν καὶ τερματίζεται ἑκατέρωθεν τῶν δοκῶν εἰς ἃ σημεῖα αἱ ῥοπαὶ κάμψεως εἰσὶν μηδέν τοποθετεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἄνω πελμάτων τῶν δοκῶν, ἐξικνουμένη διὰ τῆς κάμψεώς της μέχρι τῆς κάτωθεν θολοειδοῦς ἐπιφανείας τῆς δοκοῦ· αἱ δὲ λοιπαὶ δύο β, ἔχουσαι ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τῆς θολοειδοῦς ἐπιφανείας, τοποθετοῦνται ἐπ' αὐτῆς καὶ συνδέονται μετὰ τῶν α. Ἀντὶ τῶν στρογγυλῶν ῥάβδων ὁ Wayss μεταχειρίζεται ἐπίσης ἐλάσματα, ἅτινα τοποθετεῖ ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας (τῆς θολοειδοῦς) τῆς πλακὸς καὶ ἐπὶ τῶν ἄνω πελμάτων τῶν δοκῶν, συνδέει δ' εἶτα μεταξύ των ἐν εἴδει γιγγλυμῶν καὶ δὴ ἀκριβῶς εἰς τὰ σημεῖα, εἰς ἃ αἱ ῥοπαὶ κάμψεως μηδενίζονται. Πλὴν τὸ σύστημα τοῦτο δὲν εἶναι οἰκονομικόν, καίτοι προτίθεται καὶ οἰκονομίαν διὰ τῆς χρήσεως ῥάβδων ἢ ἐλασμάτων διατομῆς, ἀναλογούσης πρὸς τὰς αὐξομειώσεις τῶν ῥοπῶν κάμψεως καὶ συμφώνως πρὸς ταύτας μεταβλητῆς.

(Ἕπεται συνέχεια).

Δ. ΚΑΛΥΒΑΣ.

ΑΙΩΝΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Τρόπος τοῦ εὑρίσκειν τὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος οἱασδήποτε χρονολογίας, προχείρως καὶ ἄνευ οὐδενὸς βοηθήματος.

Ἡ εὕρεσις τῆς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος χρονολογίας τινὸς παρελθούσης ἢ μελλούσης συχνάκις παρουσιάζεται ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ· καὶ ὅταν μὲν πρόκειται περὶ χρονολογίας ἀνηκούσης εἰς τὸ τρέχον ἔτος, ἢ εἰς παρελθόντα ἀλλ' οὐχὶ πολὺ ἀφιστάμενα ἔτη, ὁ πασίγνωστος *Καζαμίας* καὶ τὰ λοιπὰ παντὸς εἴδους ἡμερολόγια τὰ κατ' ἔτος ἐκδιδόμενα, μᾶς ἀπαλάττουσι τῆς φροντίδος τοῦ ὑπολογισμοῦ. Προκειμένου ὅμως περὶ πολὺ παρῳχημένης χρονολογίας, ἔτι δὲ μᾶλλον προκειμένου περὶ μελλούσης τοιαύτης ὁ ὑπολογισμὸς ἀποβαίνει ἀπαραίτητος. Ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος γίνεται μὲν εὐκόλως διὰ τῆς εὑρέσεως τοῦ ἡλιακοῦ κύκλου καὶ τοῦ Κυριακοῦ γράμματος τοῦ δεδομένου ἔτους, πάντως ὅμως ἀπαιτεῖται ἡ προσφυγὴ εἴς τινας πίνακας οὓς δὲν εἶναι εὔκολον νὰ ἔχῃ τις πάντοτε προχείρους. Ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις καὶ μηχανικὰ ἡμερολόγια, ὡς τὸ τοῦ Διαμάντη, δίδοντα ἀπ' εὐθείας τὴν ἡμέραν χρονολογίας τινός, πλὴν καὶ ταῦτα ὡς ἐκ τοῦ ὄγκου αὐτῶν δὲν εἶναι τόσον πρόχειρα· ἄλλως τε ταῦτα χρησιμεύουσι διὰ λίαν περιωρισμένην περίοδον ἐτῶν.

Τούτου ἕνεκα δὲν ἐθεωρήσαμεν ἄσκοπον, ἐπωφελούμενοι τῆς φιλοξενίας τοῦ «Ἀρχιμήδους», νὰ ἀπασχολήσωμεν τὰς στήλας αὐτοῦ ἐκθέτοντες τὸν κατωτέρω τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου, ἡ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος οἱασδήποτε χρονολογίας εὑρίσκεται προχείρως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰς αὐτὴν ταύτην ἐνυπαρχόντων στοιχείων καὶ ἄνευ οὐδενὸς πίνακος ἢ ἄλλου βοηθήματος, διὰ τῆς ἐπιλύσεως τύπου ἁπλουστάτου, τόσον ἁπλοῦ ὥστε ἡ ἐπίλυσις αὐτοῦ νὰ γίνεται ἀπὸ μνήμης.

Ἰδοὺ πῶς ἐξάγεται ὁ τύπος οὗτος:

Γνωστὸν ὅτι λόγῳ τῆς σχέσεως ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἑβδομάδος, ἤτοι $\frac{365}{7}$ διὰ τὰ κοινὰ ἔτη καὶ $\frac{366}{7}$ διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη, σχέσεως ἥτις, κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν ἀφίνει ὑπόλοιπον 1 κατὰ δὲ τὴν δευτέραν 2, αἱ διάφοροι χρονολογίαι ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος προχωροῦσι κατὰ μίαν ἡμέραν, ὅταν δὲ τὸ ἔτος εἶναι δίσεκτον αἱ χρονολογίαι ἀπὸ 1 Μαρτίου μέχρις 28 Φεβρουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους προχωροῦσι κατὰ δύο ἡμέρας. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ἡ 1 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 0, ἡ ἀφετηρία δηλονότι τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡμερολογίου ἦτο ἡμέρα Πέμπτη. Ἐπειδὴ καθ' ἣν τάξιν ἐπανέρχονται τὰ δίσεκτα ἔτη προκύπτει ὅτι καὶ τὸ ἔτος 0 ἦτο δίσεκτον, ἕπεται ὅτι ἡ 1 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1 ἦτο Σάββατον, ἤτοι ἐπροχώρησε κατὰ δύο ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας. Ἡ αὐτὴ χρονολογία τοῦ ἔτους 2 ἦτο Κυριακὴ ἤτοι ἐπροχώρησε κατὰ τρεῖς ἡμέρας. Ὁμοίως τὸ ἔτος 3 αὕτη ἐπροχώρησε κατὰ τέσσαρας ἡμέρας καὶ τὸ ἔτος 4 κατὰ 5 ἡμέρας. Ὅθεν κατὰ τὴν πρώτην τετραετίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς ἐπροχώρησεν ἡ 1 Ἰανουαρίου ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας ἰσοῦται μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν ηὐξημένον κατὰ μονάδα.

Ὁμοίως εὑρίσκομεν ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τετραετίαν ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἰσοῦται μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν ηὐξημένον κατὰ 2. Καὶ ἐν γένει, καλοῦντες T τὸν ἀριθμὸν τοῦ δεδομένου ἔτους, ν τὸν ἀριθμὸν τῆς τετραετοῦς περιόδου εἰς ἣν ἀνήκει τὸ ἔτος T καὶ X τὸν ὁλικὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς ἐπροχώρησεν ἡ 1 Ἰανουαρίου ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἡμέρας Πέμπτης, θὰ ἔχωμεν:

$$X = T + \nu$$

Ὅταν T διαιρεῖται ἀκριβῶς διὰ 4, ὅταν δηλονότι τὸ ἔτος εἶναι δίσεκτον, $\nu = \frac{T}{4}$. Ὅταν T δὲν διαιρεῖται ἀκριβῶς διὰ 4, ὅταν δηλονότι τὸ ἔτος εἶναι κοινόν, ν= (ἀκέραιον μέρος τοῦ $\left.\frac{T}{4}\right) + 1$.

Ὅθεν, διὰ τὰ κοινὰ ἔτη.

$$X = T + \frac{T}{4} + 1 \qquad (1)$$

καὶ διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη

$$X = T + \frac{T}{4} \qquad (2)$$

μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ἐκ τοῦ ὅρου $\frac{T}{4}$ δέον νὰ λαμβάνηται μόνον τὸ ἀκέραιον μέρος παραλειπομένου τοῦ κλάσματος.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς διαιρέσεως τῶν ἀριθμῶν τοὺς ὁποίους περιέχουσιν οἱ ἀνωτέρω τύποι (1) καὶ (2) διὰ τοῦ 7 παριστᾷ προφανῶς τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας πρέπει νὰ μετρήσωμεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας Πέμπτης ἵνα εὕρωμεν τὴν 1 Ἰανουαρίου τοῦ δεδομένου ἔτους T.

Ἐὰν παραστήσωμεν τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος δι' ἀριθμῶν ὡς ἑξῆς:

Κυριακὴ	=	1
Δευτέρα	=	2
Τρίτη	=	3
Τετάρτη	=	4
Πέμπτη	=	5
Παρασκευὴ	=	6
Σάββατον	=	0

καὶ προσθέσωμεν εἰς τοὺς ἀνωτέρω τύπους (1) καὶ (2) τὸν ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὴν ἡμέραν Πέμπτην ἀριθμὸν 5, τὸ ὑπόλοιπον τῆς διαιρέσεως αὐτῶν διὰ τοῦ 7 θὰ παριστᾷ ἀπ' εὐθείας, δι' ἑνὸς τῶν ἀνωτέρω χαρακτηριστικῶν τῶν ἡμερῶν ἀριθμῶν, τὴν ἡμέραν τῆς 1 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους T.

Ὅθεν οἱ τύποι:

$$(*) \quad \frac{\upsilon\ \delta}{7}\left(T + \frac{T}{4} + 6\right) \text{ διὰ τὰ κοινὰ ἔτη} \qquad (3)$$

$$\text{καὶ} \quad \frac{\upsilon\,.\,\delta}{7}\left(T + \frac{T}{4} + 5\right) \text{ διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη} \qquad (4)$$

δίδουσι γενικῶς τὴν ἡμέραν τῆς 1 Ἰανουαρίου οἱουδήποτε ἔτους T.

(*) $\frac{\upsilon\,.\,\delta}{7}$ = ὑπόλοιπον διαιρέσεως διὰ τοῦ 7.

Παράδειγμα:

Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1908 εἶναι

$\frac{\text{υ . δ}}{7}\left(1908+\frac{1908}{4}+5\right)=3$, ἤτοι Τρίτη.

Ἵνα μεταβῶμεν ἤδη ἐκ τῆς 1 Ἰανουαρίου εἰς οἱανδήποτε ἄλλην ἡμέραν τοῦ ἔτους Τ παρατηροῦμεν ὅτι, διὰ τὴν 2αν Ἰανουαρίου δέον νὰ προσθέσωμεν εἰς τοὺς ὡς ἄνω τύπους 1, διὰ τὴν 3ην Ἰανουαρίου δέον νὰ προσθέσωμεν 2, καὶ ἐν γένει δι' οἱανδήποτε ἡμέραν τῆς ὁποίας ἡ ἀριθμητικὴ τάξις ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου εἶναι Ν δέον νὰ προσθέσωμεν Ν—1, ἤ, ὅπερ τὸ αὐτό, νὰ προσθέσωμεν Π+Η—1, παριστῶντες διὰ Π τὸ ἄθροισμα τῶν ἡμερῶν ὅλων τῶν μηνῶν, οἵτινες προηγοῦνται τοῦ μηνὸς τῆς δεδομένης χρονολογίας καὶ διὰ Η τὴν δεδομένην ἡμερομηνίαν.

Οἱ τύποι ὅθεν (3) καὶ (4) γίνονται:

$\frac{\text{υ . δ}}{7}\left(\text{Τ}+\frac{\text{Τ}}{4}+\text{Π}+\text{Η}+5\right)$ διὰ τὰ κοινὰ ἔτη (5)

καὶ $\frac{\text{υ . δ}}{7}\left(\text{Τ}+\frac{\text{Τ}}{4}+\text{Π}+\text{Η}+4\right)$ διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη (6)

Καλοῦντες

Π + 5 = Κ διὰ τὰ κοινὰ ἔτη

καὶ Π + 4 = Κ διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη

καὶ παρατηροῦντες ὅτι, ἡ κατὰ πολλαπλάσιόν τι τοῦ 7 αὐξομείωσις τῆς τιμῆς Κ οὐδόλως μεταβάλλει τὰ ἐξαγόμενα τῶν τύπων (5) καὶ (6) εὑρίσκομεν τὰς κάτωθι τιμὰς τοῦ Κ δι' ἕκαστον μῆνα, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ θέσωμεν ὑπὸ τὴν ἐν τῇ πρὸς τὰ δεξιὰ στήλῃ ἐμφαινομένην μορφήν.

Διὰ τὸν Ἰανουάριον

Διὰ τὰ κοινὰ ἔτη:	Κ= 0+ 5= 5=5—7=	−2	3×1 —5
Διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη:	Κ= 0+ 4= 4=4—7=	—3	3×1 —6

Διὰ τὸν Φεβρουάριον

Διὰ τὰ κοινὰ ἔτη:	Κ= — 231+−4×7=	1	3×2 —5
Διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη:	Κ= — 331+—4×7=	0	3×2 —6

Διὰ τὸν Μάρτιον

Διὰ τὰ κοινὰ ἔτη:	Κ= 1+28−3×7=	8	3×3 —1
Διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη:	Κ= 0+29—3×7=	8	3×3 —1

Διὰ τὸν Ἀπρίλιον

Διὰ τὰ κοινὰ καὶ τὰ δίσεκτα ἔτη:	Κ=8+31—4×7=	11	3× 4—1

Ὁμοίως θὰ ἔχωμεν διά τε τὰ κοινὰ καὶ τὰ δίσεκτα ἔτη:

Διὰ τὸν Μάϊον	Κ=11+30—4×7=	13	3× 5—2
Διὰ τὸν Ἰούνιον	Κ=13+31−4×7=	16	3× 6−2
Διὰ τὸν Ἰούλιον	Κ=16+30—4×7=	18	3× 7—3
Διὰ τὸν Αὔγουστον	Κ=18+31 − 4×7=	21	3× 8−−3
Διὰ τὸν Σεπτέμβριον	Κ=23+11−4×7=	24	3× 9−3
Διὰ τὸν Ὀκτώβριον	Κ=24+30—4×7=	26	3×10—4
Διὰ τὸν Νοέμβριον	Κ=26+31−4×7=	29	3×11−4
Διὰ τὸν Δεκέμβριον	Κ=29+30 −4×7=	31	3×12—5

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω σειρᾶς τῶν τιμῶν τοῦ Κ προκύπτει ὅτι ἡ γενικὴ μορφὴ τοῦ Κ εἶναι:

Κ = 3 Μ — Β

ἔνθα Μ παριστᾷ τὴν ἀριθμητικὴν τάξιν τοῦ μηνός, τοῦ Ἰανουαρίου λογιζομένου ὡς πρώτου, Β δέ, διὰ μὲν τὸν Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον 5 διὰ τὰ κοινὰ ἔτη καὶ 6 διὰ τὰ δίσεκτα, τουτέστιν ἰσοῦται μὲ τὸ τελευταῖον ψηφίον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν (365 διὰ τὰ κοινὰ ἔτη καὶ 366 διὰ τὰ δίσεκτα), δι' ὅλους δὲ τοὺς λοιποὺς μῆνας, διά τε τὰ κοινὰ καὶ τὰ δίσεκτα ἔτη, Β παριστᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν μικρῶν μηνῶν (τῶν μὴ ἀποτελουμένων ἐκ 31 ἡμερῶν) οἵτινες προηγοῦνται τοῦ μηνὸς τῆς δεδομένης χρονολογίας.

Ἐντεῦθεν προκύπτει ὁ ἑνιαῖος τύπος διά τε τὰ κοινὰ καὶ τὰ δίσεκτα ἔτη

$$\frac{\text{υ . δ}}{7}\left(\text{Τ}+\frac{\text{Τ}}{4}+3\text{Μ}+\text{Η}-\text{Β}\right) \qquad (7)$$

Τέλος ἐὰν καλέσωμεν Ε τὸν ἀριθμὸν τῶν δύο τελευταίων ψηφίων τοῦ δεδομένου ἔτους καὶ Α τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑκατοντάδων αὐτοῦ θὰ ἔχωμεν :

$$T = 100A + E$$

$$\text{καὶ } T + \frac{T}{4} = 125A + E + \frac{E}{4} =$$

$$= 126A - A + E + \frac{E}{4}.$$

126Α ὡς πολλαπλάσιον τοῦ 7 δύναται νὰ παραλειφθῇ· ὅθεν

$$T + \frac{T}{4} = E + \frac{E}{4} - A$$

ἀντικαθιστῶντες εἰς τὸν τύπον (7) λαμβάνομεν:

$$\frac{\text{υ δ}}{7}\left(E + \frac{E}{4} + 3M + H - A - B\right) \qquad (8)$$

Οὗτος εἶναι ὁ γενικὸς τύπος δι' οὗ προσδιορίζεται ἡ ἡμέρα οἱασδήποτε χρονολογίας.

Εἰς τὸν τύπον τοῦτον Ε, Μ, Η καὶ Α εἰσὶ στοιχεῖα δεδομένα, Β δὲ εἶναι ἐπίσης δεδομένον, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τις ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀνωτέρω ὅρους κατὰ τοὺς ὁποίους αἱ τιμαὶ αὐτοῦ ἐξάγονται ἀπ' εὐθείας ἐξ αὐτῆς τῆς δεδομένης χρονολογίας.

Ὁ τύπος οὗτος μεταφράζεται εἰς τὸν ἑπόμενον κανόνα :

Πρὸς εὕρεσιν τῆς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος οἱασδήποτε δεδομένης χρονολογίας προσθέτομεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δύο τελευταίων ψηφίων τοῦ ἔτους τὸ τέταρτον αὐτοῦ (παραλειπομένου τοῦ κλάσματος), τὸ τριπλάσιον τῆς ἀριθμητικῆς τάξεως τοῦ μηνός, τοῦ Ἰανουαρίου λογιζομένου ὡς πρώτου, καὶ τὴν ἡμερομηνίαν, ἐκ τοῦ ἀθροίσματος δὲ ἀφαιροῦμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑκατοντάδων τοῦ ἔτους καὶ ἕτερόν τινα ἀριθμὸν ὅστις διὰ τὸν Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον παριστᾷ τὸ τελευταῖον ψηφίον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν τοῦ δεδομένου ἔτους, ἤτοι 5 διὰ τὰ κοινὰ ἔτη καὶ 6 διὰ τὰ δίσεκτα, δι' ὅλους δὲ τοὺς λοιποὺς μῆνας, διά τε τὰ κοινὰ καὶ τὰ δίσεκτα ἔτη, παριστᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν μηνῶν τῶν μὴ ἀποτελουμένων ἐκ 30 ἡμερῶν, οἵτινες, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους, προηγοῦνται τοῦ μηνὸς τῆς δεδομένης χρονολογίας. Τὴν οὕτω προκύπτουσαν διαφορὰν διαιροῦμεν διὰ τοῦ 7 καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς διαιρέσεως ταύτης παριστᾷ τὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, τοῦ 1 δηλοῦντος Κυριακήν, τοῦ 2 Δευτέραν, τοῦ 3 Τρίτην, τοῦ 4 Τετάρτην, τοῦ 5 Πέμπτην, τοῦ 6 Παρασκευὴν καὶ τοῦ 0 Σάββατον.

Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι οἱ ὅροι Ε, $\frac{E}{4}$, 3Μ κλ. οἵτινες ἄλλως τε δὲν εἶναι ἢ τὸ πολὺ ἀριθμοὶ διψήφιοι, ἀπαλλασσόμενοι τῶν πολλαπλασίων τοῦ 7 πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν προσθαφαιρέσεων ἀποβαίνουσιν ἀριθμοὶ μονοψήφιοι· οὕτω δὲ ἡ ἐπίλυσις τοῦ τύπου ἀνάγεται εἰς ἁπλῆν προσθαφαίρεσιν ὀλίγων μονοψηφίων ἀριθμῶν, ἥτις προφανῶς δύναται νὰ γείνῃ ἀπὸ μνήμης, προχείρως καὶ ἄνευ οὐδενὸς γραπτοῦ ὑπολογισμοῦ.

Παράδειγμα 1ον. Εὑρεῖν τὴν ἡμέραν τῆς 25 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1821.

Ὁ τύπος (8) δίδει :

$$\frac{\text{υ. δ.}}{7}\left(21 + \frac{21}{4} + 3\times 3 + 25 - 18 - 1\right)$$

$$\text{ἢ } \frac{\text{υ. δ.}}{7}(0 + 5 + 2 + 4 - 4 - 1) = 6$$

ἤτοι Παρασκευή.

Παράδειγμα 2ον. Εὑρεῖν τὴν ἡμέραν τῆς 29 Μαΐου τοῦ ἔτους 1453.

Ὁ τύπος (8) δίδει :

$$\frac{\text{υ. δ.}}{7}\left(53 + \frac{53}{4} + 3\times 5 + 29 - 14 - 2\right.$$

$$\text{ἢ } \frac{\text{υ. δ.}}{7}(4 + 6 + 1 + 1 - 0 - 2) = 3$$

ἤτοι Τρίτη.

Παράδειγμα 3ον. Εὑρεῖν τὴν ἡμέραν τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 2000.

Ὁ αὐτὸς τύπος δίδει:

$$\frac{\text{υ. δ.}}{7}\left(0 + \frac{0}{4} + 3\times 1 + 1 - 20 - 6\right)$$

$$\text{ἢ } \frac{\text{υ. δ.}}{7}(0 + 0 + 3 + 1 - 6 - 6) = -8$$

$$\text{ἢ } \qquad 2\times 7 - 8 = 6 \text{ ἤτοι Παρασκευή.}$$

Ἐκ τοῦ γενικοῦ τύπου (8) δύναταί τις εὐκόλως νὰ ἐξαγάγῃ εἰδικὸν τύπον δι' ἕκαστον ἔτος, συμπτύσσων τοὺς ὅρους Ε, $\frac{E}{4}$ καὶ $-$ Α εἰς ἕνα ἀριθμὸν Θ. Τοιουτοτρόπως ὁ τύπος ἀποβαίνει

$$\frac{\text{υ. δ.}}{7}\left(\Theta + 3M + H - B\right) \ldots\ldots (9).$$

Διὰ τὸ ἔτος 1907, Θ=3· διὰ τὸ 1908, Θ=5 καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐν Κερκύρᾳ, Δεκέμβριος 1907.

Γ. ΠΥΡΠΥΡΗΣ

Ταμεῖα συντάξεων σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν, ὑπὸ Δ. Α. Διαμαντίδου, Νομομηχανικοῦ, 1908.

Ταχυμετρικὸν μνημόνιον — σημειωματάριον νέου τύπου, ὑπὸ Π. Χλημίντζα καὶ Α. Ἀντύπα, Ἐργοδηγῶν τῶν Δημ. Ἔργων, 1907.

Τύποις Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ἐν Ἀθήναις.

Δεξαμεναὶ ἐπισκευῆς. Στάσις ἔργων κατὰ τὸ τέλος 1906.

Δεξαμεναὶ ἐπισκευῆς. Ἐσωτερικὴ ἄποψις τοῦ φράγματος.

Ἡ πόλις καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς ἐν ἔτει 1865.

Ἡ πόλις καὶ ὁ λιμὴν τοῦ Πειραιῶς ἐν ἔτει 1907.